

Patiesā atpūta

Kristus ir atpūta, īsts veldzējums nogurušajiem, jo caur Viņu ir iespējama patiesa pielūgšana.

Patiesā atpūta

“Uz ko viņš teica: Šī ir atpūta, dodiet atpūtu nogurušajiem; un tas ir atspirdzinājums; bet viņi neklausīja ”(Is 28:12)

Dažu ebreju pozīciju piekritēji bieži uzdod šādus jautājumus, lai apstiprinātu savas pretenzijas par sabatu: Kas sabata pielūgsmes dienu, nedēļas septīto dienu, nomainīja pret svētdienu, nedēļas pirmo dienu? Kad šīs izmaiņas tika veiktas? Vai Dievs pilnvaroja šīs izmaiņas?

Šie jautājumi satur dažus jūdaisma mācības elementus, jo tie meklēja atgriešanos pie Mozus bauslības un apgraizīšanu un sabatus pasniedza kā būtiskus elementus, lai kristietis tiktu izglābts. Apgraizītajiem (jūdaizniekiem) apustulis Pāvils sniedza šādu atbildi:

“Jo mēs esam apgraizītie, kas kalpojam Dievam garā un godībā Jēzū Kristū un neuzticamies miesai” (Fil. 3: 3).

No Pāvila atbildes mums ir divi jēdzieni:

- Patiesai apgraizīšanai ir jākalpo Dievam garā, jo tikai tie, kas pakļauti Kristus apgraizīšanai, kalpo Dievam, kas netiek darīts priekšādiņā, bet notiek sirdī, kur tiek izdzīts viss grēka ķermenis. “Kurā gadījumā jūs arī esat apgraizīts ar apgraizīšanu, kas nav izdarīta ar roku miesas grēku ķermeņa laupījumā, Kristus apgraizīšana” (Kol 2:11). Tikai Kristū cilvēks var izpildīt bauslību, jo tikai caur Viņu ir iespējams veikt

- apgraizīšanu bez cilvēka, sirds palīdzības. “Tāpēc apgraiziet savas sirds priekšādiņu un vairs nenocietiniet kaklu” (5. Mozus 10:16; Jer 4: 4);
- Kristietis neslavējas par to, kas attiecas uz miesu (ģenealoģija, apgraizīšana, tautība, dienas, svētki utt.), Piemēram, ir cēlušies no Ābrahāma miesas, kas ir apgraizīti, piedalās bauslības svētkos, upurē saskaņā ar likums, pārējais ķermenis noteiktās dienās utt.

Citiem vārdiem sakot, apustulis Pāvils skaidri norāda, ka kristietis Dievam kalpo nevis pēc miesas, bet gan garā. Bet kā cilvēks garā kalpo Dievam? Vai nav noteikta vieta? Piemērota diena šādam dievkalpojumam?

Kad cilvēks saista pielūgšanu ar priekšmetiem, dienām, ballītēm, upuriem utt., Tas notiek tāpēc, ka viņš nezina, ko nozīmē pielūgt garā, kā arī to, kā noteikt Dieva taisnību. Garā pielūgšana ir iespējama tikai tiem, kas ir dzimuši no jauna, tas ir, tie ir atkal radīti caur Dieva vārdu, neizsīkstošo sēkliņu.

Ar evaņģēlija starpniecību, kas ir Dieva spēks, Dievs nodibina savu taisnīgumu, tas ir, Viņš ir tas, kurš attaisno cilvēku, pamatojoties uz viņa spēku, kas ir evaņģēlijs (Rom. 1:16–17).

Kristus ir Sabata, patiesā atpūta, lordijs, kuram patiesie pielūdzēji tiek radīti atbilstoši tam, ko tēvs meklē. Visiem, kas ienāk caur Kristu, nav jāuztraucas par pielūgsmes vietu (Samariju vai Jeruzalemi) vai par dievkalpojuma laiku (dienām), jo Kristus ir absolītie pēcnācēji, un līdz ar viņa atnākšanu pielūdzējiem ir pienācis laiks pielūgt Tēvu. patiesībā un taisnībā “Tad kam paredzēts likums? Viņa tika ordinēta pārkāpumu dēļ, līdz nāca pēcnācēji, kam dots solījums; un eņģeļi to nodeva starpnieka rokā ”(Gal 3:19); “Jēzus viņai sacīja: Sieviete, tici man, ka pienāk stunda, kad ne šajā kalnā, ne Jeruzalemē tu pielūgsi Tēvu. Tu pielūdz to, ko nezini; mēs mīlam to, ko zinām, jo □□pestīšana nāk no ebrejiem. Bet nāk stunda, un tagad ir tā, kad patiesie

pielūdzēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā; tāpēc, ka Tēvs meklē tos, kas viņu pielūdz. Dievs ir Gars, un tiem, kas viņu pielūdz, jāpielūdz viņu garā un patiesībā "(Jāņa 4:21 -24).

Jēzus samarietīm skaidri norāda, ka notiek Tēva pilnvarotas pārmaiņas (Jāņa 4:23).

Kristus iedibinātajās pārmaiņās svētku dienas, jaunie mēness, sestdienas utt. Vairs nav svarīgas, tagad ir svarīgi būt jaunai radībai, jo tas, kas vecajā derībā šķita atkarīgs no konkrētas vietas un laika, Jēzus izrādījās iespējams tieši tajā brīdī un tajā pašā vietā (Gal. 6:15). Laiks ir pienācis!

Jūdi uzskatīja, ka noteiktās dienas ir nepieciešamas pielūgšanai, izceļot sabata dienu starp tām, taču Kristus parādīja, ka patiesa pielūgšana ir iespējama tikai ar Dieva spēku, kas ir Kristus. Viņš visu laiku mainīja pielūgsmi, kas bija noteiktās dienās, nedēļās, pavadoņos utt., Un vieta apstājās tikai Jeruzalemes pilsētā, lai būtu visur, jo līdz ar Mesijas ļaužu atnākšanu tie kļuva par upuri, templi un gara mājvietu (1Ko 3:16).

Pēc Kristus ieviestajām pārmaiņām cilvēkam nav jāsūdzas, ka nav laika pielūgšanai, pamatojoties uz veco argumentu, ka šī vieta bija tālu vai ka bija jāgaida konkrēti laiki, piemēram, dienas, mēneši, jaunmēneši, nedēļas, sestdienas, utt.

Pirms Mesijas iestāšanās grēks tika pārklāts tikai ar dzīvnieku asinīm, kas pārstāvēja Dieva turpmāko darbu, pārejošais noteikti tiks aizstāts, jo tikai Dieva Jērs darīs perfektu darbu: atņems pasaules grēku.

Tagad tempļu, priesteru un dzīvu upuru stāvoklī cilvēki jebkurā laikā un jebkurā vietā var nest slavēšanas upurus, kas ir Kristus apliecinošo lūpu augļi (Ebr 13:15; Rom 12: 1), jo tie ir Dieva templis un brīvi piekļūt žēlastības tronim (1. Pēt. 2: 5; Ebr. 10:19).

Izmisīgais ikdienas dzīves ritms nav šķērslis kalpošanai

Dievam, jo tagad tas vairs netiek apkalpots, pamatojoties uz burta vecumu, bet tas tiek pasniegts Dievam, pateicoties Svētā, kas ir Kristus, zināšanām (Rom. 10: 2; Pv. 9:10).

Kad Jēzus piedāvāja atpūtu, atvieglojumu nogurušajiem un apspiestajiem, viņš nepiedāvāja risinājumu cilvēku ikdienas problēmām, jo ikdienas nogurums visiem vīriešiem ir piemērots Ēdenā notikušā sprieduma rezultātā. Zemes eksistence vienmēr būs saspringta, jo, kā Dievs noteica, Dēlam, kurš liek Tēva gribai, būtu pretrunīgi ar viņu pretrunā (1. Moz. 3:17). Ja cilvēks gaida Kristū ar šo dzīvi saistītu jautājumu dēļ, viņš ir nožēlojamākais no cilvēkiem, jo Dievs ir noteicis no viņa izrietošo darbu un ciešanas (Ec 3:10); "Ja mēs ceram uz Kristu tikai šajā dzīvē, mēs esam nožēlojamākie no visiem cilvēkiem" (1Ko 15:19).

Bet, ko Jēzus piedāvāja, kad viņš teica:

"Nāciet pie manis visi, kas esat noguruši un nomocīti, un es jūs atbrīvošu. Uzņemiet manu jūgu un mācieties no manis, kas esmu lēnprātīgs un zemu sirdi; un jūs atradīsiet atpūtu savām dvēselēm. Jo mans jūgs ir viegls un mana nasta viegla" (Mt 11:28 -30)?

Viņš piedāvāja atvieglojumu tiem, kas pakļauti grēka jūgam, un atpūtu tiem, kas nesa Mozus likuma smago nastu. Jēzus nāca, lai glābtu zaudēto un nepiešķirtu cilvēkiem eksistenciālu kvalitāti.

Ģimenes, darba, stresa, ēdiena kvalitātes, atvaļinājumu utt. Problēmas ir jautājumi, kurus cilvēks var un kuriem ir jāatrisina, jo tas ir daļa no viņa iekšējās attieksmes (gribas), un tas pilnībā ir atkarīgs no vīriešiem pestīšana no cilvēka neiespējamā grēka nosodījuma ir Dieva ziņā (Mt 19:26).

Atvieglojums ikdienas problēmām nav arī sestdienā vai svētdienā, bet gan sekojot Kristus brīdinājumam:

"Es jums to esmu teicis, lai jums būtu miers manī; pasaulē

jums būs ciešanas, bet esiet labvēlīgi, es pasauli esmu uzvarējis "(Jāņa 16:33).

Kārtība ir skaidra:

"Tāpēc nejautājiet, ka jūs ēdat vai dzerat, un neesiet nemierīgs" (Lūkas 12:29), jo:

"Bet dievbijība ar apmierinājumu ir liels ieguvums. Tāpēc, ka mēs neko neesam ienākuši šajā pasaulē, un ir skaidrs, ka mēs no tās neko nevaram paņemt. Tomēr, ja mums ir uzturlīdzekļi un ar ko sevi apsegt, būsim ar to apmierināti "(1. Tim. 6: 6–8).

Pārējais nogurušajiem un apspiestajiem apsolītais ir tas, lai cilvēks nāktu baroties ar Kristu, jo tieši Viņš dod mūžīgo dzīvi (Jāņa 6:57). Pēc dalības miesā un asinīs cilvēks paliek Kristū un Kristus un Tēvs cilvēkā (Jāņa 15: 4-5).

Jūdaizeri sveica sabatu kā "atpūtas" dienu, par kuru likumā bija teikts, ka Dievs šajā dienā atpūtās (1. Moz. 1:31), tomēr Jēzus skaidri saka, ka viņa Tēvs darbojas līdz šim un arī Viņš kas parāda, ka sabati, kas attiecas uz nedēļas dienām, ir alegorija Kristum, pārējiem nogurušajiem un apspiestajiem (Jāņa 5:17).

Tagad Kristus, debesu un zemes radītājs (Jāņa 1: 3; Kol 1:16), visu radījis līdz sestajai dienai, septītajai, kad viņš atpūtās, tomēr 1. Mozus atsaucās tikai uz šīs pasaules dabisko kārtību. kas ir redzami cilvēka acīm (pirmā radīšana), tas ir, tas attiecas uz lietām, kas nav mūžīgas "Un Dievs redzēja visu, ko viņš bija darījis, un viss bija ļoti labi. Pēcpusdiena un rīts pagāja; tā bija sestā diena. Tātad debesis, zeme un viss tajās bija pabeigts. Septītajā dienā Dievs jau bija paveicis paveikto darbu, un tajā dienā viņš atpūtās. Dievs svētīja septīto dienu un iesvētīja viņu, jo uz viņa viņš atpūtās no visa darba, ko bija darījis radībā "(1.Moz.1: 31; 1.Moz.2: 3).

Septītajā dienā Kristus atpūtās, lai noslēgtu darbus, kas attiecas uz cilvēku pasauli;

“Bet kā rakstīts: Tas, ko acs neredzēja, un auss nedzirdēja, un cilvēka sirdī tā arī negāja, tās ir lietas, ko Dievs ir sagatavojis tiem, kas viņu mīl” (1Ko 2: 9);

“Bet, kad Kristus atnāca, nākotnes mantu augstais priesteris caur lielāku un pilnīgāku tabernakulu, kas nav izgatavots ar rokām, tas ir, ne ar šīs radīšanas palīdzību” (Ebr 9:11).

Fakts, ka tika pierakstīts, ka Kristus atpūtās septītajā dienā, nav tāpēc, ka Viņš būtu noguris tā, it kā viņam būtu vajadzīgs brīvais laiks vai aizmigusi (Ps 121: 1), bet tā mērķis drīzāk ir brīdināt cilvēkus, ka ir atpūta un atpūta. Kristus.

Izmantojot 2. Mozus 20. nodaļas 11. pantu, lai teiktu, ka cilvēks ir svētīts, ka viņš tur nedēļas septīto dienu, viņi aizmirst uzskatīt, ka septītajā dienā viņš atpūtās (noslēdzās) visu radīja viņš, nevis cilvēki. Kas atpūtās no visa, ko viņš bija darījis, bija Dievs, nevis cilvēki, kā lasām:

“Jo sešās dienās Tas Kungs radīja debesis un zemi, jūru un visu, kas tajās bija, un septītajā dienā atpūtās; tāpēc Tas Kungs svētīja sabatu un to svētīja ”(2. Moz. 20:11; 2. Moz. 31:17).

Kāpēc Dievs sākotnēji nošķīra sabata dienu no citām dienām? Kalpot kā atgādinājums, ka atpūtu dod Dievs “Atcerieties vārdu, ko Mozus, Tā Kunga kalps, jums sūtīja, sacīdams: Tas Kungs, jūsu Dievs, jums dod atpūtu un dod jums šo zemi” (Joz. 1:13). Bet, tā kā viņi nevēlējās dzirdēt un atpūsties Dievā “Jo Ēģipte tev palīdzēs velti un bez mērķa; Tāpēc es kliecēju par to: jūsu spēks nebūs kluss ”(Jes 30: 7).

Kaut arī Dieva vārdā ir svētība, jo no visa, kas nāk no Dieva mutes, cilvēks dzīvos (5. Mozus 8: 3), bet sabata rīkojumā

turēja lāstu.

“Tiks nostrādātas sešas dienas, bet septītā diena ir Kungam svēts atpūtas sabats; kas sabatā veic kādu darbu, tas noteikti nomirs ”(2. Moz. 31:15).

Jebkurš no cilvēkiem, kas dzirdēja (ticēja) Dieva vārdam, dzīvos, kas nozīmē, ka viņi ir miruši noziegumos un grēkos. Līdz ar bauslības iestāšanos Jēkaba bērniem papildus atdalīšanai no Dieva, atsvešinātam, mirušam, ja viņš nedēļas septītajā dienā nepaliks mierā, draudēs arī fizisks sods: fiziska nāve.

Dievs vēlas viņus saprast, ka, ja viņi ticētu, ka viņi ieies absolūtajā atpūtā “Jo jūs vēl neesat ieguvis pārējo mantojumu, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums dod. Bet jūs ejat pāri Jordānai un dzīvosiet zemē, kas liks jums mantot To Kungu, savu Dievu. un viņš ļaus jums atpūsties no visiem jūsu ienaidniekiem, kas jums ir apkārt, un jūs dzīvosiet droši ”(5. Mozus 12: 9–10), bet, kad viņi novērsās no paklausības viņam, viņš dusmās zvērēja, ka Israēla ļaudis neieies viņa atpūtā (Ebr.4: 1).

Tāpat kā visas lietas, kas tika ievietotas tabernakulā, ir attēli, sabats tika izmantots arī kā attēls, lai parādītu, ka tam, kas netic, nav dzīvības. Kaut arī brīdināja, ka Dievs viņus nepieņēma un ka viņu svētki, sestdienas utt. viņi bija nepanesami, cilvēki turpināja kalpot alegorijām, nevis Dievam “Turpiniet nest veltīgus ziedojumus; vīraks man ir riebums, un jaunie mēness, sestdienas un sapulču sasaukšana; Es nevaru izturēt netaisnību, pat ne svinīgo sapulci. Jūsu jaunie mēness un jūsu svinības, mana dvēsele tos ienīst; tie man jau ir smagi; Man ir apnicis viņus ciest ”(Is 1:13 -14).

Bet kristieši, tā kā viņi ticēja Kristum, jau ir devušies absolūtajā atpūtā (Ebr.4: 3), kad viņi atrodas Debesu apgabalos Kristū (Ef. 2: 6). Kāpēc kristieši devušies atpūsties? Tā kā viņi tika atdzīvināti kopā ar Kristu, tas ir, viņi tika augšāmcelti kopā ar Viņu, tāpēc viņi ir atpūtušies

(Ef 2: 5; Co 3: 1).

Tāpēc katru reizi, kad kristietis aplūko likumu un tā baušļus, viņam jāņem vērā, ka viss mums ir atstāts kā piemērs (1.Ko 10:11), nevis kā uzlikšana.

“Patiesībā Svētajam Garam un mums šķita labi uzlikt jums vairs ne tikai nastu, bet gan šīs nepieciešamās lietas: ka jūs atturaties no elkiem upurētajām lietām un no asinīm, no nosmakušās miesas un prostitūcijas, no kurām jums labi iet, ja jūs paturat sevi. Ej labi ”(Ap 15:28 -29), bet ikvienam, kurš plāno ievērot jebkuru likuma aspektu, ir pienākums ievērot visu likumu “Un es atkal protestēju pret katru cilvēku, kurš ļauj sevi apgraizīt, kuram ir jāpilda visi likumi” (Gal. 5: 3).

Kristietim daži Bībeles fragmenti ir jāanalizē ar apdomību, jo jūdaisma telpu piekritēji izmanto dažus pantus, lai uzspiestu tādu praksi, kas Kristus draudzei nav laba. Piemēram, viņi citē Lūkas 4. nodaļas 16. pantu, lai teiktu, ka Kristus izmantoja sabatu, lai pielūgtu Dievu, tomēr teksts vēlas tikai pierādīt, ka mācīt sinagogās bija viņa prakse (Lūkas 4:15) un ka reiz tas notika Sestdien uz sinagogu Nācaretē (Lūkas 4:16). ES brīnos kāpēc? Vai tas nebija tāpēc, ka ebreji sestdien apmeklēja sinagogu? Protams, viņš sestdien devās uz sinagogām, jo ebreji sestdien apmeklēja templi.

Viena lieta ir droša: saskaņā ar farizeju sagrozīto viedokli Kristus mācekļi darīja to, kas sabatā bija uzlikts veto, un Jēzus pārmeta farizejiem, ka viņi pamudināja viņus iemācīties “es gribu žēlastību, nevis upurus” nozīmi (Mt 12: 7). Tas ir, viņiem nācās uzzināt, ka Dievs meklē sabata dienā ierobežojumus, nevis cilvēku upurus (s 6: 6). Šajā tekstā Jēzus parāda, ka sabats ir tikai upuris, un Tas Kungs, kurš dod atpūtu, sagaida tikai to, ka viņi Viņu mīl (Hoz. 6: 4).

Šajā kontekstā Jēzus uzsvēra, ka Dieva atpūta tiek nodrošināta tāpēc, ka cilvēkam ir jāglābjas (Marka 2:27). Ņemiet vērā, ka

uz Sabatu ir atsauce vienskaitlī, tas ir, uz apsolīto atpūtu, kas ir Kristus, nevis iknedēļas sestdienās.

Tas bija brīdis, kad Jēzus atsaucās uz sevi kā par Cilvēka Dēlu, jo viņš ir cilvēku un pat sabatu Kungs (Marka 2:28).

Tā kā Jēzus un viņa mācekļi neievēroja tādu pašu praksi kā farizeji, viņi kārdina Kristu, vaicājot:

“Vai ir likumīgi ārstēties sestdien?” (Mt 12:10). Un atkal Jēzus sabatā dziedināja.

Kristus apsūdzētāji bija izcili likumsargi, bet pat sabata ievērošana Jēzus pārmeta viņiem, sakot:

“Vai Mozus jums nedeva likumu? un neviens no jums neievēro likumu. Kāpēc tu mani mēģini nogalināt?” (Jāņa 7:19).

Tāpēc jebkura pavēle, lai meklētu Dievu caur dienām, ir vājš un slikts arguments, jo šāda prakse noved cilvēku tikai pie viņiem, nevis pie Dieva, jo Viņam kalpot ir iespējams tikai garā un patiesībā.

“Bet tagad, zinot Dievu vai drīzāk būdams pazīstams Dievam, kā jūs atgriezīsities pie tiem vājiem un nabadzīgajiem rudimentiem, kuriem atkal vēlaties kalpot? Jūs glabājat dienas, mēnešus un laikus, un gadus. Es baidos no jums, kas neesat veltīgi strādājis pret jums” (Kol 4: 9-11), jo likums tiek izpildīts vienā bauslī “Jo viss likums ir piepildīts ar vienu vārdu, ar šo: jūs mīlēsiet savu tuvāko kā sevi pašu” (Gal 5:14) un pestīšanu, ticot, ka Kristus ir Dieva Dēls (Jāņa 3:23).